

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)
2004. gada 14. septembrī *

Lieta C-276/02

par prasību atcelt tiesību aktu atbilstoši EKL 230. pantam,

ko 2002. gada 23. jūlijā cēla

Spānijas Karaliste, ko pārstāv S. Ortiss Vāmonde [*S. Ortiz Vaamonde*], pārstāvis,
kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuzschitz*] un H. L. Buendija Sjerra [*J. L. Buendía Sierra*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — spāņu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši K. Gulmans [*C. Gulmann*], Ž. P. Puisošē [*J.-P. Puissochet*] (referents),
H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] un F. Makena [*F. Macken*],

ģenerālvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 1. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Ar savu prasības pieteikumu Spānijas Karaliste lūdz atzīt par spēkā neesošu Komisijas 2002. gada 14. maija lēmumu 2002/935/EK par atbalstu *Grupo de Empresas Álvarez* (OV L 329, 1. lpp., turpmāk tekstā — “Apstrīdētais lēmums”).

Faktiskie apstākļi un Apstrīdētais lēmums

- 2 *Grupo de Empresas Álvarez SA* (turpmāk tekstā — “*GEA*”), kas bija viens no Spānijas vadošajiem trauku un porcelāna ražotājiem un pārdevējiem, cieta lielus zaudējumus pēc tā privatizācijas 1991. gadā.
- 3 Uzņēmums saņēma valsts atbalstu garantiju un tiešo subsīdiju veidā, ko Komisija apstiprināja ar 1997. gada 15. jūlija Lēmumu 98/634/EK (OV C 336, 6. lpp.) ar nosacījumu, ka Spānijas iestādes nepiešķirs nekādu citu atbalstu un pilnībā pildīs Komisijai paziņoto pārstrukturēšanas plānu.
- 4 Tomēr trīs gadu laikā pēc šīs atļaujas saņemšanas *GEA* un tās meitas sabiedrība *Vidrios Automáticos del Noroeste SA* (turpmāk tekstā — “*VANOSA*”) nav pildījušas savus pienākumus maksāt nodokļus un nav veikušas sociālās apdrošināšanas iemaksas.
- 5 Pēc tam, kad pēc *GEA* un *VANOSA* lūguma pirmo reizi tika izsludināta maksājumu atlikšana — 1997. gada 19. novembrī attiecībā uz *GEA* un 1997. gada 14. novembrī attiecībā uz *VANOSA* — *Agencia Estatal de Administración Tributaria* (valsts nodokļu administrācijas aģentūra, turpmāk tekstā — “nodokļu aģentūra”) 1998. gada 14. aprīlī noslēdza īpašas vienošanās ar katru no šīm abām sabiedrībām.
- 6 Saskaņā ar šo vienošanos noteikumiem apmēram divas trešdaļas no esošā nodokļu parāda tika atlaistas un pagarinājums, kā arī iespēja veikt pakāpenisku atmaksu — proti, maksājumu atlikšana uz diviem gadiem ar secīgiem ceturkšņu maksājumiem desmit gadu laikā ar pirmo maksājumu 2000. gada janvārī — tika piešķirti, lai dzēstu uzkrāto parādu, ar nosacījumu, ka abi uzņēmumi ievēros šo grafiku un ka pienācīgi pildīs savus turpmākos nodokļu pienākumus. Šo nosacījumu neievērošanas gadījumā vienošanās zaudē spēku un sākotnējais parāds jāatmaksā pilnā apjomā.

- 7 1998. gada 6. novembrī *Tesorería General de la Seguridad Social* (turpmāk tekstā — “sociālās apdrošināšanas dienests”) noslēdza īpašu vienošanos ar *VANOSA*. Līdzīgi kā 1998. gada 14. augusta vienošanās, arī šī vienošanās paredzēja, ka pirmā mēneša maksājuma termiņš ir 2000. gada janvāris. Tajā pašā laikā *GEA* nenslēdza līdzīgu vienošanos ar sociālās apdrošināšanas dienestu.
- 8 Divu gadu laikā pēc abu minēto vienošanos noslēgšanas ar nodokļu aģentūru un sociālās apdrošināšanas dienestu *GEA* un *VANOSA* turpināja nemaksāt kārtējās sociālās iemaksas un nodokļus, izņemot dažus savlaicīgus maksājumus. No 2000. gada sākuma, pretēji minēto vienošanos nosacījumiem paredzētajam, šie uzņēmumi nav veikuši arī maksājumus parādu dzēšanai.
- 9 Tā kā vairāki nodokļu aģentūras brīdinājumi tika atstāti bez ievēribas, tā 2001. gada 7. februārī atkāpās no 1998. gada 14. aprīlī ar *GEA* un *VANOSA* noslēgto vienošanos izpildes. Sociālās apdrošināšanas dienests, no savas puses, 2001. gada 20. decembrī atkāpās no 1998. gada 6. novembra vienošanās ar *VANOSA* izpildes.
- 10 Saskaņā ar Spānijas valdības teikto pat pēc paziņojumiem par maksājumu atlikšanu sociālās apdrošināšanas dienests un nodokļu aģentūra turpināja izdot vairākus rīkojumus par [minētajām sabiedrībām piederošās mantas] apķīlāšanu, sekojot agrākajiem rīkojumiem par apķīlāšanu, kas tika izdoti pēc augstākminētajiem paziņojumiem, kā arī veica citus piespiedu izpildes pasākumus. Tā nodokļu aģentūra apķīlāja 96 sociālos dzīvokļus (1999. gada 23. decembrī), *GEA* grupas tirdzniecības preču zīmes (2000. gada 22. augustā), minēto uzņēmumu galveno klientu parādus (laika periodā no 2000. gada oktobra līdz 2001. gada aprīlim) un *VANOSA* piederošo rūpnīcu (2002. gada 5. jūnijā), savukārt sociālās apdrošināšanas dienests panāca konkrētu summu atgūšanu (piemēram, ESP 42 767 950 1998. gada novembrī) un pieprasīja uzlikt arestu banku kontiem (2001. gada janvārī), kā arī apķīlāja valsts kases parādu (2001. gada aprīlī). Šo darbību rezultātā 2001. gada pavasarī uzņēmumi tika slēgti, jo ienākumi no šo uzņēmumu darbības galvenokārt tika novirzīti publiskajiem kreditoriem.

- 11 2001. gada pirmajā semestrī Komisija nosūtīja Spānijas iestādēm divas sūdzības, pārmetot šīm iestādēm *GEA* un *VANOSA* nodokļu un sociālo iemaksu atlaišanu un pieprasot sniegt paskaidrojumus šajā sakarā. Pēc sarakstes ar šīm iestādēm Komisija 2001. gada 19. septembrī uzsāka EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procedūru, informējot par to minētās iestādes ar vēstuli, kas izdota tajā pašā datumā un kas tika publicēta Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī, aicinot ieinteresētos sniegt piezīmes (OV C 336, 2001, 6. lpp.).
- 12 Spānijas iestādes izklāstīja savas piezīmes, ko Komisijai iesniedza 2001. gada 4. decembrī. Neviens cits dalībvalsts vai citi ieinteresētie savas piezīmes nav nosūtījuši. 2002. gada 14. maijā Komisija pieņēma Apstrīdēto lēmumu.
- 13 Apstrīdētā lēmuma pamatojuma daļā Komisija norādīja uz *GEA* un *VANOSA* sistemātisku nodokļu un sociālo iemaksu nemaksāšanu, vismaz attiecībā uz laika periodu no 1997. gada novembra, kad maksājumi tika pārtraukti, līdz 2001. gada janvārim, proti, līdz datumam, kad šiem uzņēmumiem tika pārskaitīti valsts līdzekļi, kas veido atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē.
- 14 Ar šo pārskaitījumu minētie uzņēmumi ieguva konkurences priekšrocību, jo atšķirībā no konkurentiem un pretēji normālai praksei tiem nebija jāveic nodokļu un sociālo iemaksu maksājumi. Pamats šādai priekšrocībai ir Spānijas tiesību normu nepiemērošana, kuras paredz konkrēto piespiedu izpildes procedūru uzsākšanu saistībā ar parādiem, kas radušies pēc maksājumu atlikšanas. Šādas procedūras kavētu minēto uzņēmumu turpmāko darbību, un tie nevarētu pildīt savus pienākumus maksāt nodokļus un sociālās apdrošināšanas iemaksas.

- 15 Šādi Spānijas iestādes nav rīkojušās kā rūpīgs privāts aizdevējs, kurš mēģina atgūt vismaz nelielu daļu no nodokļiem un sociālajām iemaksām, kas tam pienākas. Šo iestāžu bezdarbības dēļ būtiski pieaudzis nodokļu un sociālo iemaksu parāds, ar ko, savukārt, nepārprotami pārkāpts pārstrukturēšanas plāns, uz kuru balstījās 1997. gada 15. jūlija lēmums.
- 16 Turklāt Komisija norāda, ka uz minēto atbalstu nevar attiecināt nevienu no EKL 87. panta 2. un 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem, un jo īpaši, ka tas neatbilst kritērijiem, kas noteikti Paziņojumā (1999/C 288/02) par Kopienas vadlinijām par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu saglabāšanai un pārstrukturēšanai (OV C 288, 1999, 2. lpp.).
- 17 Visbeidzot, Komisija nolēma, ka "ar kopējo tirgu nav saderīgs atbalsts, kas izpaužas kā [GEA un VANOSA] nepārtraukta nodokļu un sociālo iemaksu nemaksāšana pēc GEA 1997. gada 19. novembra un VANOSA 1997. gada 14. novembra paziņojumiem par maksājumu atlikšanu laika periodā no šiem minētajiem datumiem līdz 2001. gada janvārim". Tā turklāt nolēma, ka Spānijas Karalistei jāveic "visi vajadzīgie pasākumi, lai no atbalsta saņēmēja atgūtu [minēto] nelikumīgi piešķirto atbalstu".

Par prasību

- 18 Spānijas Karaliste jo īpaši uzskata, ka Komisija, piemērojot EKL 87. panta 1. punktu, pieļāvusi tiesisku maldību, kā arī kļūdaini novērtējusi faktus. Vispirms ir apskatāmi šie pamati.

Par pamatu, kas balstīts uz tiesisku maldību

Lietas dalībnieku argumenti

- 19 Spānijas valdība apgalvo, ka Apstrīdētais lēmums pārkāpj EKL 87. panta 1. punktu, ciktāl valsts atbalsta esamība šī noteikuma izpratnē netika pierādīta apstākļos, kādi tie ir šajā konkrētajā gadījumā.
- 20 Pēc Spānijas valdības domām, kompetentās iestādes aprobežojās ar to, ka tās noslēdza ar *GEA* un *VANOSA* vienošanās par parādu atlaišanu un to vēlāku pakāpenisku atmaksu, kā to atļauj valsts likumdošana attiecībā uz uzņēmumu maksājumu atlikšanu, un ka šīs iestādes rīkotos tādā pašā veidā pret jebkuru citu sabiedrību, kas nonāktu līdzīgā situācijā. Nevar uzskatīt, ka vienošanos noslēgšana maksājumu atlikšanas procedūras ietvaros veido valsts atbalstu.
- 21 Komisijas viedoklis, saskaņā ar kuru valstu atbalstu veido fakts, ka uzņēmumi gūst labumu no vienošanos nosacījumiem, kas ļauj tiem turpināt savu darbību, kamēr publiskie aizdevēji varēja izraisīt to tūlītēju likvidāciju, liek domāt, ka visas maksājumu atlikšanas procedūras satur atbalsta elementu un ka dalībvalstu noteiktās procedūras bankrotēšanas novēršanai ir pretrunā ar Kopienas noteikumiem valsts atbalsta jomā.
- 22 Spānijas valdība norāda arī uz to, ka šajā gadījumā Komisija nedz pierādīja, nedz arī atsaucās uz to, ka starp publiskajiem aizdevējiem un *GEA* un *VANOSA* noslēgtās vienošanās bija atšķirīgas vai izdevīgākas nekā maksājumu atlikšanas procedūras ietvaros parasti noslēdzamās vienošanās.

- 23 Savukārt Komisija uzsver, ka tās nav vienošanās par parādu atlaišanu un vēlāku to pakāpenisku maksāšanu kā tādas, kuru rezultātā tika piešķirts valsts atbalsts, bet gan sociālās apdrošināšanas dienesta un nodokļu aģentūras pasivitāte pēc šo vienošanos noslēgšanas. Pretēji Spānijas valdības apgalvotajam Komisija šajā lietā nekad nav uzskatījusi, ka valsts atbalsts tika piešķirts minēto vienošanos rezultātā.

Tiesas vērtējums

- 24 EKL 87. panta 1. punkts par atbalstu, kas regulējams ar EK līgumu, atzīst tādu atbalstu, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm. Valsts atbalsta jēdziens šī noteikuma izpratnē ir vispārīgāks nekā subsīdijas jēdziens, jo tajā ietverta ne tikai pozitīva materiālā palīdzība, tāda kā subsīdijas, bet arī intervences, kas dažādā veidā atvieglo to nastu, kas parasti gulstas uz uzņēmuma budžetu (skat., jo īpaši, 1961. gada 23. februāra spriedumu lietā 30/59 *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg/Augstā Pārvalde, Recueil*, 1. lpp., 39. punkts; 1994. gada 15. marta spriedumu lietā C-387/92 *Banco Exterior de España, Recueil*, I-877. lpp., 13. punkts; 1999. gada 29. jūnija spriedumu lietā C-256/97 *DM Transport, Recueil*, I-3913. lpp., 19. punkts, un 2002. gada 12. decembra spriedumu lietā C-5/01 *Beļģija/Komisija, Recueil*, I-11991. lpp., 32. punkts).
- 25 Šajā gadījumā Apstrīdētajā lēmumā Komisija neapšauba vienošanos noslēgšanu ar *GEA* un *VANOSA* par parādu atlaišanu un vēlāku pakāpenisku to atmaksu kā tādu. Pretēji Spānijas valdības apgalvotajam Komisija neuzskata, ka valsts atbalsts izriet no fakta, ka ir noslēgtas vienošanās ar publiskajiem aizdevējiem maksājumu atlikšanas procedūras ietvaros.

- 26 Apstrīdētā lēmuma pamatojuma un rezolutīvajā daļā Komisija nepārprotami norāda uz divu uzņēmumu secīgu pienākumu neizpildi nodokļu un sociālās apdrošināšanas maksājumu jomā. Saskaņā ar Apstrīdēto lēmumu, proti, ar tā pamatojumu 44. un 47. punktu, valsts atbalstu veido priekšrocība, kas radusies nodokļu un sociālo iemaksu sistemātiskas nemaksāšanas rezultātā laika periodā no 1997. gada janvāra līdz 2001. gada janvārim, t. i., laika periodā pirms un pēc paziņojuma par maksājumu atlikšanu un vienošanos noslēgšanas. Par pamatu šādai priekšrocībai bija fakts, ka kompetentās iestādes neveica konkrētas piespiedu izpildes procedūras, kas ļautu novērst to, ka abi uzņēmumi turpina darboties, it īpaši pēc vienošanos noslēgšanas, nepildot savus nodokļu un sociālās apdrošināšanas pienākumus, t. i., neievērojot atmaksas termiņus tiem parādiem, kas radusies pēc paziņojuma par maksājumu atlikšanu un uz kuriem neattiecas vienošanos nosacījumos paredzētā parādu atlaišana un vēlāka to pakāpeniska atmaksa. Apstrīdētā lēmuma pamatojumu daļas 53. punktā ir precizēts, ka ar šādu attieksmi publiskie aizdevēji nav rīkojušies kā privātie aizdevēji, kas mēģina atgūt vismaz nelielu daļu no nodokļiem un iemaksām, kas viņiem pienākas.
- 27 Tādējādi Spānijas valdības pirmais pamats, kas balstās uz Apstrīdētā lēmuma kļūdainu izpratni, ir noraidāms.

Par pamatu, kas balstīts uz faktu kļūdainu novērtējumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 28 Spānijas valdība pēc būtības norāda, ka Apstrīdētajā lēmumā Komisija kļūdaini novērtējusi faktus, uzskatot, ka Spānijas iestādes nav veikušas nekādus pasākumus pēc tam, kad 1997. gada novembrī tika paziņots par *GEA* un *VANOSA* maksājumu atlikšanu.

- 29 Pretēji Apstrīdētajā lēmumā norādītajam gan sociālās apdrošināšanas dienests, gan nodokļu aģentūra izmantoja visus to rīcībā esošos instrumentus, it īpaši, konkrētas piespiedu izpildes procedūras, lai nodrošinātu to parādu atgūšanu, kas radušies pēc vienošanos noslēgšanas par parādu atlaišanu un vēlāku to pakāpenisku atmaksu. Spānijas valdība atsauca uz šī sprieduma 10. punktā minētajām darbībām.
- 30 Savukārt saskaņā ar Komisijas minēto Spānijas iestādes nav sniegušas pierādījumus par to, ka tās ar pienācīgu rūpību izvērtēja minēto uzņēmumu nodokļu un sociālās apdrošināšanas pienākumu nepildīšanas faktu. Faktiski sociālās apdrošināšanas dienests un nodokļu aģentūra nav veikuši nekādus pasākumus pēc tam, kad 1998. gadā tika noslēgtas vienošanās par parādu atlaišanu un vēlāku to pakāpenisku atmaksu, kā rezultātā būtiski pieauga uzņēmumu vēlākie parādi.

Tiesas vērtējums

- 31 Lēmuma likumība valsts atbalsta jomā jāvērtē, pamatojoties uz informāciju, kāda bija Komisijas rīcībā lēmuma pieņemšanas brīdī (skat., it īpaši, 1986. gada 10. jūlija spriedumu lietā 234/84 Beļģija/Komisija, *Recueil*, 2263. lpp., 16. punkts, un 1996. gada 26. septembra spriedumu lietā C-241/94 Francija/Komisija, *Recueil*, I-4551. lpp., 33. punkts).
- 32 Attiecībā uz Apstrīdētā lēmuma pamatojumu un — kā tas ir minēts šī sprieduma 26. punktā — Komisija uzskata, ka valsts atbalsta izcelsme meklējama faktā, ka Spānijas iestādes nav uzsākušas konkrētas piespiedu izpildes procedūras un nav rīkojušās kā privātie aizdevēji, kas mēģina atgūt vismaz nelielu daļu no saviem aizdevumiem.

- 33 Tomēr no lietas dalībnieku sarakstes, kas notikusi administratīvās procedūras ietvaros, izriet, ka Spānijas iestādes norādīja uz veiktajiem pasākumiem laika periodā no 1997. gada janvāra līdz 2001. gada janvārim, kuru mērķis bija panākt daļēju *GEA* un *VANOSA* uzņēmumu publisko aizdevumu atgūšanu, kā arī panākt to, ka šie uzņēmumi pilda savus pienākumus. Protams, informācija, kas Komisijai tika sniegta administratīvās procedūras ietvaros, nebija tik izsmeljoša un precīza kā informācija, ko Spānijas valdība sniedza saistībā ar šo prasību, bet nekādā gadījumā uz šīs informācijas pamata Komisija nevarēja secināt, ka Spānija neveica tās tiesību aktos paredzētos pasākumus (konkrētas piespiedu izpildes procedūras), lai novērstu to, ka uzņēmumi turpina darboties, nepildot to pienākumus maksāt nodokļus un sociālās apdrošināšanas iemaksas. Tāpat Komisija nevarēja uzskatīt, ka publiskie aizdevēji nav rīkojušies kā privātie aizdevēji, kas mēģina atgūt vismaz nelielu daļu no saviem aizdevumiem.
- 34 Atbildot uz informācijas pieprasījumu, ko Komisija nosūtīja Spānijas iestādēm 2001. gada 5. jūlijā, tās tikai minēja faktu, ka sociālās apdrošināšanas dienests ir apķīlājis *GEA* un *VANOSA* piederošos nekustamos īpašumus, neprecizējot datumu, kad apķīlāšana notikusi, un nesniedzot turpmāku informāciju par iespējamo nodokļu aģentūras rīcību. Balstoties uz šo faktu, Komisija savā vēstulē minētajām iestādēm par EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procedūras uzsākšanu norādīja, ka tās nav izmantojušas valsts tiesībās paredzētos tiesiskos līdzekļus, tādus kā bankrota vai konkrēto piespiedu izpildes procedūru uzsākšana, lai izbeigtu to, ka uzņēmumi nepilda pienākumus maksāt nodokļus un sociālās apdrošināšanas iemaksas.
- 35 Atbildes piezīmēs, ko Komisija saņēma 2001. gada 4. decembrī, Spānijas iestādes norādīja, ka, pamatojoties uz to, ka *GEA* un *VANOSA* nav ievērojušas 1998. gada 14. aprīļa vienošanās, 2001. gada 7. februārī nodokļu aģentūra atkāpās no šo vienošanos izpildes un ka tika atsākta virkne piespiedu izpildes pasākumu. Šajā sakarā tās minēja klientu parādu, tirdzniecības preču zīmju, meitas uzņēmumu daļu un nekustamo īpašumu apķīlāšanu. Tās arī sniedza informāciju par pirmās hipotēkas uzlikšanu nekustamajam īpašumam. Šī informācija jāsaprot tādējādi, ka minētās

piespiedu izpildes procedūras tika uzsāktas tikai pēc Apstrīdētajā lēmumā minētā termiņa beigām — 2001. gada janvārī. Spānijas iestādes arī atsaucās uz atbildei pievienoto ziņojumu un uz sociālās apdrošināšanas dienesta dokumentāciju, kas satur informāciju par nekustamo īpašumu apķīlāšanu, aresta uzlikšanu bankas kontiem un šo divu uzņēmumu klientu parādu un valsts kases parāda apķīlāšanu. Informācijas analīze norāda uz to, ka vairākas nekustamo īpašumu apķīlāšanas, kas norisinājās jau laika periodā no 1993. līdz 1996. gadam, no jauna tika atsāktas laika periodā no 1997. gada oktobra līdz 1998. gada novembrim un ka 2001. gada 1. februārī attiecīgajai bankai tika paziņots par aresta uzlikšanu *GEA* bankas kontam, kas liecina par to, ka minētais pasākums tika ieplānots vairākas nedēļas iepriekš un ka 2001. gada 9. aprīlī tika apķīlāts arī valsts kases parāds.

36 Ņemot vērā visu šo informāciju, Komisija vispārējā veidā nevarēja uzskatīt, ka “Spānijas Karaliste neveica Spānijas tiesību aktos paredzētos pasākumus (konkrētas piespiedu izpildes procedūras), lai kavētu uzņēmumu turpmāko darbību, nepildot nodokļu un sociālās apdrošināšanas pienākumus”, un secināt, ka “valsts rīcība nekādā veidā nerada pamatu uzskatīt, ka šī valsts nav rīkojusies kā privātais aizdevējs, kas mēģina atgūt vismaz nelielu daļu no nodokļiem un iemaksām, kas viņam pienākas”.

37 Neskarot jautājumu par valsts atbalsta esamību vai neesamību šajā lietā, ir jāatzīst, ka Apstrīdētais lēmums, saskaņā ar kuru “nepārtraukta [*GEA* un *VANOSA*] nodokļu un sociālo iemaksu nemaksāšana no 1997. gada novembra līdz 2001. janvārim, proti — pēc tam, kad tika paziņots par maksājumu atlikšanu — [veido valsts atbalstu, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu]”, balstās uz nepareizām faktu premisām. Tādējādi, nepastāvot nepieciešamībai analizēt pārējos Spānijas valdības izvirzītos pamatus un argumentus, Apstrīdētais lēmums ir atzīstams par spēkā neesošu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 38 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Spānijas valdība ir prasījusi piespriet Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā Komisijai spriedums ir nelabvēlīgs, tad atbildētājam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) **atcelt Komisijas 2002. gada 14. maija lēmumu 2002/935/EK par atbalstu *Grupo de Empresas Álvarez*;**

- 2) **Eiropas Kopienu Komisija atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]